

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 18

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Πῶς ὑπερασπίζει τὴ ζωὴ του ἑνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος

Στὸ ἥσυχο καὶ εἰρηνικὸ σπίτι τῶν «Κουάκερων» ποὺ γινώρισκαμε, βασιλεύει αὐτὸ τ' ἀπόγεμα κάποια ἀνησυχία ἀσυγκρίτως. Ἡ Ραχήλ ἔτρεχε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ περιμάζευε κάθε τι ποὺ μπορούσαν νὰ πάρουν μαζὶ τοὺς οἱ φυγάδες.

Ἀρχίζε πιά νὰ νυχτώνει. Ὁ ἥλιος, σὰν πύρινος δίσκος, στεκόταν στὸν ὀρίζοντα καὶ οἱ στερνές του ἀχτίδες φώτιζαν τὸ δωμάτιο, ὅπου ἔμενε ὁ Γιώργης μετὰ τὴ γυναῖκα του. Ὁ καίμενος κρατοῦσε τὸ παιδί του στὰ γόνατά του καὶ ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς γυναίκας του. Κι' οἱ δύο ἦσαν συλλογισμένοι καὶ σιωπηλοὶ καὶ στὰ πρόσωπά τους δὲν εἶχαν στεγνώσει ἀκόμη τὰ δάκρυα.

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ βγοῦμε στὸν Καναδὰ καὶ τότε πιά θὰ πάνε καλά, εἶπε ὁ Γιώργης.

—Ἀς ἐλπίζουμε στὸ Θεό, Γιώργη. Θὰ δουλέψουμε καὶ οἱ δύο. Ἐέρω νὰ ράβω, νὰ πλέκω καὶ νὰ σιδερώνω, καὶ θὰ βγάλουμε καὶ οἱ δύο μιὰ χαρὰ τὸ φῶμί μας.

—Ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε μαζί καὶ νὰ χουμε καὶ τὸ παιδάκι μας κοντὰ μας. Ἄν ἤξεραν, ἂν μπορούσαν νὰ νοιώσουν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μᾶς πούλουν καὶ μᾶς ἀγοράζουν, τί ἀξίζει νὰ εἶναι κανεὶς κοντὰ στοὺς δικούς του, εἴμαι σίγουρός πῶς δὲν θὰ χώριζαν ποτὲ τὸ ἀντρόγυνον ἢ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Θὰ δουλεύω νύχτα καὶ μέρα, ἀρκεῖ νὰ

ἔχω τὴν ἐλευθερίαν μου. Θὰ μαζέψω ὅσα χρειάζονται καὶ θὰ τὰ στείλω στὸν κ. Σέλμπυ, γιὰ νὰ σ' ἀγοράσω. Ὅσο γιὰ τὸν ἀφέντη μου, δὲν τοῦ χρωστῶ τίποτα. Ἐγὼ γίνεμαι πλούσιος μετὰ τὴ δουλειά μου.

—Ἀς φτάσουμε πρῶτα στὸν Καναδὰ.

—Θὰ φτάσουμε! Μοῦ φαίνεται ἀπὸ τώρα πῶς ἀναπνέω τὸν ἐλεύθερο ἀέρα!

«Ὁ Τόμ Λόκερ κατακλύησε τὴ χαράδρα...»
(Σελ. 206, στ. β').

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ χτύπησαν τὴν πόρτα. Ἡ Ἐλίζα πῆγε καὶ ἀνοίξε. Μπήκε μέσα ὁ Συμεὼν μαζί μ' ἕναν ἄλλον Κουάκερο, ποὺ τὸν παρουσίασε μετὰ τὸ ὄνομα Φινέας Φλέτσερ. Ὁ νεοφερμένος εἶχε φυσιογνωμία ἐξυπνὴ καὶ εὐγενική.

—Ὁ φίλος μας ὁ Φινέας, εἶπε ὁ Συμεὼν, ἀνακάλυψε κάτι ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει. Ἀκουστε νὰ σὰς τὰ πεῖ.

—Χτὲς βράδυ, εἶπε ὁ Φινέας, ἀκουσα σ' ἕνα ἐστιατόριο δύο ἀνθρώπους ποὺ καθόνταν στὸ πρῶνόν τραπέζι καὶ μιλοῦσαν, «Σίγουρα θάνατι στὸ σπίτι τῶν Κουάκερων» ἔλεγε ὁ ἕνας, «Ἀλλὰ ποὺ θὰ μᾶς πᾶνε! Τὸν ἕνα θὰ τὸν στείλουμε πίσω στὸν ἀφέντη του νὰ τοῦ ἀργάσει τὸ τομάρι, καθὼς τοῦ ἀξίζει. Τὸ παιδί καὶ τὴ γυναῖκα θὰ τὴν πούλῃσουμε στὴ Νέα Ὁρλεάνη». Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν ποὺ ἀκουσα, λέω πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὰ ἔχουν μυριστεῖ ὅλα καὶ θάρσυν, ἔξη μ' ὀχτῶ, νὰ ζώσουν τὸ σπίτι. Τί πρέπει νὰ κάνουμε;

—Τί θὰ γίνουμε τώρα; ἔκαμε ἡ Ἐλίζα μετὰ ἀγωνία.

—Ἐέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω, εἶπε μετὰ ἀγριο ὕφος ὁ Γιώργης, Πῆρε τὰ πιστόλια του καὶ τὰ ἐξέτασε προσεχτικὰ.

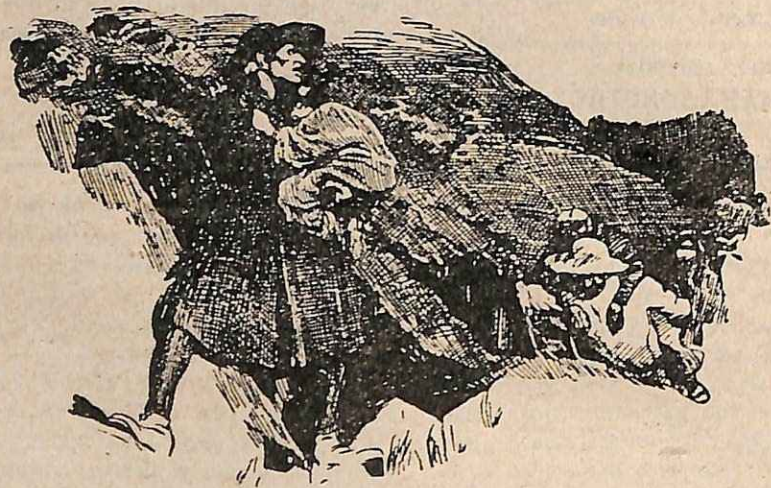
—Μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶπε, θὰ πολεμήσω ὥς τὰ τελευταῖα μου, πρὶν ἀφίσω νὰ μοῦ πάρουν τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου. Κανεὶς δὲν θὰ με κατηγορήσει.

—Ὁχι, κανεὶς δὲν θὰ σε κατηγορήσει, εἶπε ὁ Συμεὼν.

—Ἐγὼ λέω, καλύτερα νὰ κοιτάξετε νὰ φύγετε, εἶπε ὁ Φινέας. Ἀλλὰ πρὶν νυχτώσει εἶναι ἐπικίνδυνον. Θὰ πεταχτῶ στὸ Μιχαὴλ Κρός καὶ θὰ τοῦ πῶ νὰ μᾶς παρακολουθήσει, καὶ ἂν ἴδῃ πῶς μᾶς κυνηγοῦν, νὰ μᾶς εἰδοποιήσει. Σὲ μιάμιση ὥρα θὰ εἴμαι πάλι ἐδῶ, μαζί με τὰ

μάξι. Θάρρος, φίλοι μου! 'Ελπίζετε! Λίγη ώρα ύστερ' από τὸ δείπνο, μὴ μεγάλη σκεπαστή ἀμαξα στάθηκε μπροστά στὴν πόρτα. Ἦταν ἀστροφεγγιὰ κι' ὁ Φινέας πῆδησε ἐλαφρὰ κάτω, γιὰ νὰ ἐτοιμάσει τὸ ταξίδι. Σὲ λίγην ὥρα, οἱ μαῦροι ἀποχαιρετοῦσαν μὲ συγκίνηση τοὺς Κουάκερους κι' ἄρχιζε τὸ δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο ταξίδι.

Γιὰ κάμποση ὥρα, ὅλα πῆγαν καλά.

«Ὁ Φινέας κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρὸ Χάρρυ...»
(Σελ. 206, στ. α'.)

Ἐαφνικὰ ὅμως ἀκουσαν καθαρὰ ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀπὸ μακριὰ. Ὁ Φινέας σταμάτησε τ' ἀλογά του γιὰ ν' ἀκούσει.

— Θάναί ὁ Μιχαήλ, εἶπε προσέχοντας στὸ μέρος, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ θόρυβος. Ναι, αὐτὸς εἶναι, εἶπε ὕστερα καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Οὐε! Μιχαήλ! Εἶδες τίποτα; 'Ερχονται;

— Ναι, ἀκούστηκε μὴ ξένη φωνή, πού πλησίαζε ὁλόενα. Πίσω δεξιά, ὀχτὼ δέκα ἀνθρωποὶ, μεθυσμένοι ὅλοι! Ὁ Φινέας χτύπησε τ' ἀλογά του— ἀκουγόνταν κιόλας φωνὲς καὶ χάχανα μεθυσμένων— κι' ἡ ἀμαξα ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ δρόμο της κι' ὁδήγησε τοὺς φυγάδες κάτω ἀπὸ κάτι βράχους, ὅπου τὸ μέρος φαίνετο σὰ νὰ ἦταν καμωμένο γιὰ καταφύγιο.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Φινέας κατεβαίνοντας. Ἐλάτε ὅλοι μαζί μου. Ἐσύ, Μιχαήλ, δέσε τ' ἀλογό σου στὴν ἀμαξα καὶ πῆγαινε τὴν στὸν Ἀμαριά. Πές του νάρθει μὲ τὰ παιδιά νὰ μᾶς βοηθήσει. Ἀψε σβῦσε, κατέβηκαν ὅλοι κι' ἔτρεξαν στοὺς βράχους. Ὁ Φινέας κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρὸ Χάρρυ.

Ὁ Τόμ Λόκερ, ὁ Μάρκς καὶ δυὸ ἄλλοι μαζί τους, τοὺς ἀκολούθησαν ὥς πού ἔφτασαν σ' ἓνα μονοπάτι τόσο στενὸ, ὥστε δὲν χωροῦσαν δυὸ ἀνθρωποὶ μαζί.

Τότε ὁ Γιώργης ἀνέβηκε πάνω σ' ἓνα βράχο ἀπὸ πάνω τους καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Κύριοι, ἐδῶ εἵμαστε. Ἀνεβήτε, ἀν

θέλετε. Μὰ ὁ πρῶτος, πού θὰ μὲ πλησιάσει εἶναι χαμένος, καὶ θὰ σᾶς σκοτώσω ἔτσι ὅλους πρὶν κατορθώσετε νὰ μὲ πλησιάσετε. Ἐδῶ πάνω εἶμαι ἐλεύθερος κι' οἱ νόμοι σᾶς δὲν μὲ φτάνουν. Θὰ πολεμήσω γιὰ τὴν ἐλευθερία μου, ὥς πού νὰ πεθάνω!

Οἱ ἄλλοι σῶπασαν στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ πρῶτος ὁ Μάρκς ξαναβρήκε τὴν ψυχραιμία του καὶ πυροβόλησε, χωρὶς νὰ τὸν πετύχει. Ὁ Γιώργης τότε ἐβγαλε τὸ ρεβόλβερ του καὶ σημάδεψε τὸ στενὸ μονοπάτι ἀπ' ὅπου ἔπρεπε νὰ περάσουν οἱ ἐχθροὶ του ἑνας-ἕνας.

Πρῶτος ὁ Τόμ Λόκερ προχώρησε κι' ἀμέσως ὁ Γιώργης πυροβόλησε. Ἡ σφίτρα βρήκε τὸν Τόμ στὸ πλευρό, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν σταμάτησε. Ἀφίσε μὴ ἄγρια κραυγὴ καὶ πῆδησε τὴ χαράδρα, πού τὸν χωρίζε ἀπὸ τοὺς φυγάδες, καὶ βρέθηκε ἀμέσως κοντὰ τους.

— Φίλε μου, δὲ σὲ χρειάζομαστε ἐδῶ πέρα, εἶπε ὁ Φινέας κι' ὤρμησε πάνω του καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ τὸ δυνατό του χέρι:

Ὁ Τόμ Λόκερ κατρακύλησε στὴν χαράδρα, καὶ θὰ σκοτωνόταν σίγουρα, ἀν δὲν γάντζωναν τὰ ρούχα του σὲ κάποιον κλαρί. Οἱ σύντροφοί του ἤρθαν καὶ τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν στ' ἄλογα. Προσπάθησαν νὰ τὸν καθίσουν στὴν σέλλα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφεραν κι' ἔφυγαν γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια, ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού ἔφτανε ὁ Μιχαήλ, ὁ Ἀμαριά καὶ τὰ παιδιά του.

— Οὐρρά! Νά τοι! φώναξε ὁ Φινέας. Τώρα δὲν ἔχουμε ἀνάγκη κανέναν.

— Τότε ἂς φροντίσουμε γιὰ τὸν πληγωμένο, εἶπε ἡ Ἐλίζα. Ραγίζει τὴν καρδιά καθὼς βογγάει.

Ὁ Φινέας, πού εἶχε κάνει κάποτε νοσοκόμος, πλησίασε τὸν Τόμ καὶ τοῦδεσε τὴν πληγή. Ὁ Ἀμαριά εἶπε νὰ τὸν πάρει στὸ σπῆτι του καὶ νὰ τὸν περιποιηθεῖ, ὥς πού νὰ γίνει καλά.

Σὲ μὴ ὥρα, οἱ κουρασμένοι ταξιδιώτες μᾶς ἔφταναν σ' ἓνα ὠραῖο ἀγροτικό σπῆτι, ὅπου τοὺς περίμενε φιλόξενο τραπέζι. Ἐβαλαν τὸν Τόμ Λόκερ σ' ἓνα κρεβάτι καὶ τὸν ἄφισαν στὴ φροντίδα τῆς γριᾶς-Στέφενς.

Γιὰ τὴν ὥρα, θὰ τοὺς ἀφίσουμε ὅλους αὐτοὺς, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ σπῆτι τῶν Σαὶν-Κλάρ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἐχω μὴ ἰδέα, θὰ εἶχε πεῖ, μὴ μέρα, ἡ Ἀννίτσα στὸ Μαρικάκι.

Καὶ λέγω «θὰ», γιὰτὶ δὲν ἀποκλείεται, τὴν ἰδέα αὐτὴ νὰ τὴν εἶχε τὸ Μαρικάκι.

— Σὰν τί;

— Νὰ παντρεύουμε, μὲ τὸ καλὸ, τίς κοῦκλες μας!

— Τί σύμπωση! Τὸ ἴδιο σκεπτόμουν τὸ πρωῒ. Μὰ χρειάζονται ἓνα σωρὸ πράγματα: φράκο τοῦ γαμπροῦ, νυφικὸ φουστάνι στέφανα...

— Γι' αὐτὸ σκάς; Κι' ὁ κουμπάρος;.. Ἐχναὺς πὺς αὐτὸς θὰ φροντίσῃ γιὰ ὅλα;

Ὁ κουμπάρος θὰ ἦταν τὸ ἐξυλιστήριον θύμα. Ναι, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ κουμπάρος.

Ἡ μοῖρα μου μέσπρωξε, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα νὰ κάνω μὴ ἐπίσκεψιν στὸ σπῆτι τους. Κι' ἀκουσα ἀπὸ τίς μικρὲς μου φίλες τὴν καταδίκη μου.

— Καλημέρα, κουμπάρε! Ἐφώνισαν μόλις μὲ εἶδαν ἀπὸ μακριὰ ἡ Ἀννίτσα καὶ τὸ Μαρικάκι.

Φυσικά, δὲν υπέθεσα πὺς ἐπρόκειτο γιὰ μένα Κοίταξα πίσω μου, — τὸ προαύλιο ἦταν ἔρημο. Ἀλλωστε, οἱ μικρὲς μου ἐξηγήσαν ἀμέσως:

— Θάχουμε γάμους τὴ Λαμπορή. Θὰ παντρεύουμε τὴν Τούλα μὲ τὸν Τάσσο. Κι' ἐσεῖς, θὰ γίνετε ὁ κουμπάρος. Ναι;

Ἦξερα πὺς ἡ Τούλα ἦταν μὴ ὁμορφὴ ξανθὴ κοῦκλα ἀπὸ πορσελάνη κι' ὁ Τάσος ἓνας ἀράνης στραβοκάνης κοῦκλος, πού δὲν ἔκανε οὔτε γιὰ ὑπηρετίης της. Μὰ ἔλα πού οἱ φίλες μου τοὺς εἶχαν κιόλας ἀρραβωνιάσει.

— Ὁ Τάσος, ἔλεγε τὸ Μαρικάκι, εἶναι φτωχόπαιδο, εἶναι ὅμως δουλευτής. Εἶναι σωφὲρ στὸ αὐτοκίνητο τῆς κυρίας Τούλας. Ἡ κυρία Τούλα μάλιστα θὰ τὸν προικίσῃ.

Καθὼς θὰ καταλάβατε βέβαια, καὶ τὸν ρόλο τῆς Τούλας θὰ τὸν ἐπαίξε ὁ κουμπάρος. Ἐπρεπε δηλαδὴ νὰ φροντίσω γιὰ τὴν προίκα ὅχι μόνο τῆς νύφης, μὰ καὶ τοῦ γαμπροῦ!

Καὶ νὰ το!

— Κουμπάρε, εἶπε ἡ Ἀννίτσα, νὰ πάρετε ἓνα χαρτάκι γιὰ νὰ σημειώσετε τί πρέπει νὰ φωνίσετε ἀπ' τὰ ἐμπορικά. Γιὰ τὸν Τάσσο, χρειάζεται μισὴ πήχη φέλπα μαύρη...

— Μισὴ πήχη! διαμαρτυρήθηκε τὸ Μαρικάκι. Δὲ θὰ φτάσῃ οὔτε γιὰ τὸ φράκο του. Καὶ παντελόνι; Γράψτε μὴ πήχη, κουμπάρε.

— Μὴν ξεχάσετε, κουμπάρε, τὰ χρυσὰ κουμπιά γιὰ τὸ γαμπρὸ.

— Γιὰ τὴ νύφη, κουμπάρε, θέλει μὴ πήχη ἄσπρο σατέν... Ὅχι, μιάμιση.

Γράψτε δυὸ, γιὰ νὰ εἵμαστε μέσα. Καὶ τοῦλλι... προσέξτε ὅμως νὰ εἶναι μετωπῶ, γιὰτὶ θὰ μοιάζῃ σὰν ἐπαρχιώτισσα ἡ νύφη, ἀν εἶναι πρόστυχο.

Κι' αὐτό... κι' ἐκεῖνο... Ἐφυγα, μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ ξαναγυρίσω σὲ δυὸ μέρες.

Ξαναγύρισα.

— Κουμπάρε, ξεχάσαμε τίς νταντέλλες τῆς νύφης, εἶπε τὸ Μαρικάκι, ἀφοῦ παρέλαβε τὴν πρώτη παραγγελία.

— Καὶ χρωματιστὸ σειρήτι, κουμπάρε, γιὰ τὸ φράκο τοῦ Τάσσου, πρόσθεσε ἡ Ἀννίτσα... Μὰ πού ἔχουμε τὸ μυαλό μας;

Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, στὸ δεύτερο ταξίδι ἔφερα τὰ κουμπιά, τὸ σειρήτι, τίς λαμπάδες, τίς νταντέλλες καὶ δυὸ πήχες ἄσπρο φουλάρι. Στὸ τρίτο ταξίδι, τὰ στέφανα: στὸ τέταρτο τὸ αὐτοκίνητο πού θὰ μετέφερε τοὺς νεόπαντρους: στὸ πέμπτο χάντρες γιὰ τὸ περιδέραιο τῆς νύφης. Οἱ μικρὲς μου

φίλες δὲν εἶχαν τοῦλάχιστο τὴ στοιχειώδη φιλανθρωπία νὰ μοῦ τὰ παραγγέλουν ὅλα μαζί!

Ἐφύτρωσε ὅμως κι' ἓνα σοβαρὸ ἐμπόδιο: ὁ Τάσος εἶχε στραβὰ πόδια, γιὰτὶ ἦταν ἀπ' τίς κοῦκλες πού πρέπει νὰ κάθονται αἰωνίως. Δὲν σκέφθηκαν, φυσικά, νὰ τὸν πᾶνε σὲ κανένα ὀρθοπεδικὸ, καί, μετὰ πολλὰ, σοφίστηκαν νὰ τοῦ φτιάξουν... στραβοκάνικο καὶ τὸ παντελόνι!

Ὅλη τὴν ἐβδομάδα βάσταξαν τὰ ταξίδια μου. Τὴν Παρασκευή, ἀναγκάστηκα νὰ μείνω ὅλη μέρα μὲ τίς κουμπάρες μου, γιὰ νὰ τίς βοηθήσω στὸ τέλος τῆς προίκα. Στολίσουμε ὅπως ἔπρεπε καὶ τὸ σαλόνι, γιὰτὶ ἐκεῖ θὰ γινόταν ὁ γάμος.

Τὸ βράδυ, ἔφυγα ἀποκαμωμένος. Ἐπρεπε, τὴν ἄλλη μέρα, νὰ ψωνίσω τὰ κουφέτα, νὰ βρῶ καὶ δεκάρες γιὰ τὸ ράντισμα τῶν νεόπαντρων... Ἀς εἶναι, πλησίαζε νὰ τελειώσῃ κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία, — πού ἐξῆν ἀπ' τὰ τρεχάματα, σκο-

τοῦρες, μοῦ στοίχιζε κι' ἓν' ἀρκετὰ στρογγυλὸ ποσό... Ἐ, χάρισμα δὲν γίνεται κανένας κουμπάρος...

Τὴν Κυριακή, πρωῒ-πρωῒ, σηκώθηκα, νύφτηκα καὶ ξυρίστηκα. Ἦταν λιακάδα, χαρὰ Θεοῦ. Σὰν νὰ γιόρταζε κι' ὁ οὐρανὸς μαζί μου, γιὰ τὸ τέλος τῶν βασάνων μου... Φόρεσα τὸ σμόκιν μου— τὸ ἀπαιτοῦσαν οἱ κουμπάρες, γιὰ περισσότερη ἐπισσημότητα — κι' ἓνα ταξί με-φερε στὸ φιλικὸ σπῆτι.

Ἀλοῖμονο! Μόλις φάνηκε τὸ ταξί στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, καὶ προτοῦ κατεβῶ ἀκόμα, εἶδα νὰ ὀρμουν πρὸς τὸ μέρος μου οἱ δυὸ κουμπάρες μου κατακόκκινες, μὲ τὰ μάτια πρησμένα ἀπ' τὰ κλάμματα καὶ μὲ γοεροὺς λυγμούς.

— Κουμπάρε! Ἡ Τούλα, ἡ καημένη, ἡ χρυσή μας ἡ Τούλα! Ἐπесе ἀπ' τὸν τιβάνι... κι' ἔσπασε! Πρέπει νὰ βρῆτε ἄλλη νύφη γιὰ τὸν Τάσσο, κουμπάρε!.. Γράψτε το... νὰ μὴν τὸ ξεχάσετε!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΟΓΛΟΥ

ΠΥΡΚΑΓΙΑ!!!

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν κομικοτραγικὴ ἱστορία τῆς... πυρκαϊᾶς, πού τὴν ἔσβυσε τόσο ὠραῖα ὁ αὐτοσχέδιος πυροσβέστης Μπέμπης;—Οἱ ζωγραφιὲς αὐτὲς σᾶς τὴν διηγούνται καλύτερ' ἀπὸ λόγια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΑ ΜΩΡΟΥΔΙΣΤΙΚΑ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α

«Ο Γιάννης κι' ο Ἀλέκος — γειτονό-
πουλα — ήταν στενοὶ φίλοι ἀπὸ τὰ παι-
δικὰ τους χρόνια. Κι' οἱ δύο εἶχαν γεν-
νηθεῖ στὴν Πλάκα τῆς Ἀθήνας.

Οἱ πατέρες τους ἦταν φίλοι κι' ἐκεῖ-
νοι, καὶ πάππου πρὸς πάππου γνήσιοι,
Ἀθηναῖοι, Γκαγκαραῖοι, ὅπως τὸ-
λεγαν οἱ παλιοί.

Τὰ μοναχοπαῖδια τους μαζί πηγαί-
νανε στὸ σχολεῖο, μαζί τελειώσανε τὸ
δημοτικὸ, μαζί παίζανε στὴ γειτονιά
καί, ὅταν ἀργότερα μεγάλωσαν, μαζί
δουλεύανε στὰ πατρικά τους χτήματα,
ποὺ τὰ χώριζε μονάχα ἓνα αὐλάκι, δη-
λαδή ἦταν, ὅπως λένε, «συναυλακάρικα».

Τὴν Κυριακὴ καὶ τὶς γιορτὲς συνη-
θίζανε νὰ πηγαίνουν πότε στὸ κυνέγι,
πότε στὸ ψάρεμα καὶ σὲ κάθε λογῆς ἐκ-
δρομῇ στὰ ἐξοχικὰ μέρη τῆς Ἀθήνας.

Πάντοτε οἱ δύο τους ἀχώριστοι. Καί
γι' αὐτὸ στὴ γειτονιά τοὺς ἔλεγαν «αὐ-
γοτάραχα». Ἀπὸ βραδὺς ἐτοίμαζαν τὸ
φαγητό τους καὶ τὴν αὐγὴ ξεκινούσαν
γιὰ τὴ διασκέδαση.

Κάθε φορὰ ἔδωζαν κι' ἀπὸ ἓνα στοί-
χημα, κι' ὅποιος ἔχανε, πλήρωνε τὰ ἔ-
ξοδα τοῦ γλεντιοῦ· μὰ ποτὲ δὲν κακο-
φαινότανε στὸν ἓνα ἢ στὸν ἄλλο ἂν
ἔχανε.

Μιὰ Κυριακὴ τοῦ καλοκαιριοῦ — θά-
χουν περάσει ἀπὸ τότε πάνω-κάτω πε-
νήντα χρόνια — ἀφοῦ ἐτοίμασαν ἀπὸ βρα-
δὺς τὸ τί θὰ τρώγανε καὶ θὰ πίνανε, τὰ
φόρτωσαν στὸ γαϊδουράκι τους καὶ ξεκί-
νησαν γιὰ τὸ Παλιὸ Φάληρο, ὅπου εἶ-
χαν τὰμπέλια τους, νὰ κολυμπήσουν ἑ-
καὶ, νὰ φάνε καὶ νὰ μείνουν ὅλη τὴ μέρα.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἔδωξαν ἓνα πολὺ πα-
ράξενο στοίχημα: νὰ μιλάνε ἀναμετα-
ξύ τους ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ, τσεβδά,
μωρουδίστικα, κι' ὅποιος θὰ ἔξεχνανε
καὶ θὰ μιλούσε σὰ μεγάλος, θάχανε καὶ
θὰ ἔκανε τὰ ἔξοδα κι' ἐνδὲς ἄλλου ἀκό-
μα γλεντιοῦ.

Ὅταν πρωὶ-πρωὶ βγήκαν ἀπὸ τὰ σπί-
τια τους κι' ἀνταμώνανε: «Μέλα» εἶ-
πε ὁ Ἀλέκος, «μέλα» ἀπάντησε ὁ
Γιάννης, «ἄπα» εἶπανε κι' οἱ δύο καὶ
ξεκίνησαν.

Καθὼς πήγαιναν καὶ περνοῦσαν ἔξω
ἀπὸ μιὰ μάντρα ποὺ πουλοῦσαν κάρ-
θουνα καὶ ξύλα, δείχνοντάς τα ὁ ἓνας
εἶπε: «Ἀβουνα!» καὶ ὁ ἄλλος, βλέ-
ποντάς τα, πρόσθεσε: «Τσύλα!»

Ἔτσι μιλοῦσαν σὲ ὅλο τὸ δρόμο, ὡς
ποὺ ἔφτασαν στὸ Παλιὸ Φάληρο.

Πέρασαν μέσα ἀπὸ τὰμπέλια τους, κι'
ἐκεῖ εἶπε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο δείχνοντας
τὰ σταφύλια:

— Φύλια, κοκά, κότσω;

— Κότσε!

Ἔκοψαν μερικοὺς ροδίτες, τοὺς πῆ-
ραν μαζί τους, τράβηξαν γιὰ τὴν ἀκρο-

γιαλιά, κι' ἐκεῖ διάλεξαν ἓνα μεγάλο
βράχο ποὺ θὰ τοὺς χρησίμευε γιὰ κάθι-
σμα καὶ γιὰ τραπέζι.

Τότε ὁ Ἀλέκος εἶπε τοῦ Γιάννη δεί-
χνοντας τὴ θάλασσα:

— Ὅτσω πιπί, ἐσὺ μπλούμ!
ἐγὼ κάτσω δὼ παλέα ντεντέ.

Ὁ Γιάννης ἀμέσως γδύθηκε, ἔπεσε
στὴ θάλασσα κι' ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ
σὺν καλὸς κολυμπιστῆς ποὺ ἦταν.

Ὁ Ἀλέκος, σὺν εἶδε πὼς ὁ σύντρο-
φός του τράβηξε πέρα στὰ βαθιὰ νερά,
πήρε τὰ τρόφιμα, στρώθηκε πίσω ἀπὸ
τὸ βράχο καί, καθὼς ἦταν πεινασμένος
ἀπὸ τὸν πρωινὸ περίπατο, ἔφαγε τὸ πε-
ρισσότερο ἀπὸ τὸ φαί, τὸ ψωμί καὶ τὰ
σταφύλια, ἤπιε τὸ πιὸ πολὺ κρασί, καὶ
ὅ,τι ἔμεινε, τᾶκρυψε σὲ μιὰ τρύπα τοῦ
βράχου.

Αὐτὸ τᾶκανε γιὰ νὰ θυμώσῃ τὸ Γιάν-
νη, ἅμα θάδωξαι ἀπὸ τὴ θάλασσα, καὶ
νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ τοῦ
μιλήσῃ σὰ μεγάλος, ὥστε νὰ κερδίσῃ τὸ
στοίχημα αὐτός.

Ὅταν λοιπὸν σὲ λίγο βγήκε ὁ Γιάν-
νης ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἄρχισε νὰ ντύ-
νεται, μὴ βλέποντας οὔτε φαί, οὔτε κρα-
σί, οὔτε φροῦτα, ρώτησε τὸ σύντροφό του:

— Ποῦ μαμά;

— Μὰ μ ντεντέ, ἀπάντησε ἡσυ-
χα ὁ Ἀλέκος δείχνοντας τὸ γαῖδαρο.

— Ποῦ τσιτσι;

— Μὰ μ ντεντέ.

— Ποῦ κακά;

— Μὰ μ ντεντέ.

— Ποῦ μπού;

— Μποὺ ντεντέ, ἀπαντοῦσε πάν-
τα ἡσυχα ὁ Ἀλέκος.

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶπε τίποτα. Μόνο
τὸν διέταξε:

— Ἡ ἀλάδα σου! ὅτσω πιπί,
μπλούμ.

Κι' ὁ Ἀλέκος γδύθηκε κι' ἔπεσε στὴ
θάλασσα· προχώρησε ἀρκετὰ καί, σὺν
ἔφτασε σ' ἓνα βράχο μεγάλο, μακρό-
στενο σὺν καναπεδάκι, ξαπλώθηκε σ'
αὐτὸν καί, καθὼς ἦταν χορτάτος, ἀπο-
κοιμήθηκε.

Ὁ Γιάννης, ποὺ ἔμεινε στὴν ἀκρογια-
λιά, εἶπε μονάχος του:

— Κατάφερες, κύρ-Ἀλέκο, νὰ μοῦ
φᾶς τὸ φαί, τὸ ψωμί, τὰ φροῦτα, γιὰ
νὰ μὲ κάνῃς νὰ σοῦ μιλήσω ἀντρίκια
στὸ θυμὸ μου ἀπάνω καὶ νὰ χάσω τὸ
στοίχημα· μὰ ἐγὼ κρατήθηκα· γιὰ νὰ
ἰδοῦμε τώρα, μὲ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ σκα-
ρώσω ἐγὼ, δὲ θὰ μιλήσῃς οὔτ' ἐσὺ;

Πῆρε τότε τὰ ροῦχα καὶ τὰ παπού-
τσια τοῦ Ἀλέκου καί, ἀφοῦ τὰ τύλιξε
καλὰ σὰ δέμα, ἀνασήκωσε τὸ σαμάρι
ἀπὸ τὸ γαῖδαρο καὶ τᾶβαλε ἀπὸ κάτω.

Ἦστερα μάζεψε ἀρκετὰ φρύγανα ποὺ
ἦταν λίγο πιὸ μακριὰ στὰ χωράφια, καὶ
μαζί μὲ λίγα ἄχυρα, ποὺ εἶχαν γιὰ τὸ
γαῖδαρό τους, ἀνάψε φωτιά. Ἐπειτα
ξαπλώθηκε δίπλα στὸ βράχο περιμένον-

τας τὸ σύντροφό του νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ
κολύμπι του.

Ὅταν ἀργὰ βγήκε ὁ Ἀλέκος ἀπὸ τὴ
θάλασσα καὶ δὲ βρῆκε τὰ ροῦχα του νὰ
ντυθῇ, ρώτησε τὸ φίλο του:

— Ποῦ πιπί;

— Τζιζι φουφού, εἶπε ἡσυχα ὁ
Γιάννης δείχνοντας τὰποκαῖδια ἀπὸ τὰ
φρύγανα καὶ τᾶχυρα.

— Ποῦ παπά;

— Τζιζι φουφού, ξαναεἶπε ὁ
Γιάννης.

Ὁ ἄλλος θύμωσε:

— Βρὲ ἀθεόφοβε, μοῦκαψες τὰ ροῦ-
χα καὶ τὰ παπούτσια; πὼς θὰ γυρίσω
τσιτσι στὴν Ἀθήνα;

— Ἐχασες! τοῦ φώναξε ὁ Γιάννης
γελώντας· ἅμ ποὺ θὰ μοῦ πῆγαινες; νά,
ποὺ σὲ ἀνάγκασα νὰ μοῦ μιλήσῃς ἀν-
τρίκια· ἐγὼ, βλέπεις, κατάφερα νὰ κρα-
τηθῶ ὅταν μοῦ εἶπες πὼς τὸ γαῖδαρο
ἔφαγε τὸ φαί καὶ τὸ ψωμί! Βρέ, τρώει
τὸ γαῖδαρο ἀπ' αὐτά;

— Τὸ παραδέχομαι πὼς ἔχασα καὶ
πὼς κατάφερες νὰ κερδίσῃς τὸ στοίχη-
μα, ἂν καὶ ἦταν χοντρὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ-
φτιασες, γιατί ἐγὼ σοῦ ἔχω φυλαγμένο
τὸ μερτικό σου νὰ φᾶς· σὺ ἔμως μοῦ
ἔκαψες τὰ ροῦχα!

— Σῶπα, τοῦ λέει ὁ Γιάννης, καὶ εἶ-
χανε τὴ γνώση οἱ φύλακες! Ἀνασήκω-
σε τὸ σαμάρι καὶ θὰ βρῆς ἀπὸ κάτω τὰ
ροῦχα σου καὶ τὰ παπούτσια σου ἀ-
πείραχτα.

Τὰ βρῆκε ὁ Ἀλέκος, ντύθηκε, κι' ἔ-
δειξε στὸ Γιάννη ποὺ εἶχε φυλάξει τὸ
μερτικό του.

Μὲ χαρὲς, γέλια καὶ φιλικὰ ἀλληλο-
πειράγματα πέρασαν ὅλη τους τὴν ἡμέ-
ρα, κι' ἅμα τὸ βράδυ γύρισαν στὴν γει-
τονιά τους, γέλασαν κι' οἱ φίλοι τους,
ποὺ πάντοτε περίεργα ρωτοῦσαν νὰ μά-
θουν τί στοίχημα εἶχαν βάλει καὶ ποῖος
τὸ κέρδισε. Κι' ὅλοι ὁμολόγησαν πὼς
τώραίστερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὰ «μωρου-
δίστικα».

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΛΙΚΗ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ

ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ-ΕΥΡΩΠΗ, 1930

Παραμερίστε νὰ περάσ' ἡ κόρη!
Ποῖα νᾶναι τόσο ἀγνή καὶ τόσο ὠραία;
Νᾶν' τάχα ἡ Ἀθηνᾶ μὲ δίκως δόρυ;
Νᾶναι κάποια παρθένα Ταναγραία;

Ποιὸ μῆνυμα χαρμόσυνο μᾶς φέρνει;
Μὲ βλέμμα φωτεινὸ, καθάρια σκέψη
Περνᾷ. Τὸ θαυμασμὸ πίσω της σέρνει,
Σὰ νᾶχει κάποιο θρόνιο ζωντανέρι.

Παραμερίστε νὰ περάσ' ἡ κόρη!
Νά, φτάνει ἀπὸ μακριά, πρῶτος τὴν εἶδα·
Τὴν ἀκολουθοῦν παρθένες πεπλοφόροι.

Ἔχει λυτὰ στοὺς ὤμους τὰ μαλλιά της
Κι' ἔχει στὸ μέτωπό της τὴ σφραγίδα
τῆς Ὁμορφιάς, ποὺ δείχνει τὴ γενιά της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Β'.

Μιὰ μέρα, ὁ Ρενὲ καθόταν στὸν ἴσκιό
ἐνδὲς δέντρου καὶ ταχτοποιοῦσε στὰ κου-
τιά του τὴν ἐντομολογικὴ του συλλογὴ.
Κάτω ἀπὸ κάθε ἐντομὸ ἔγραφε μιὰ μι-
κρὴ ἐπιγραφή μὲ τὸνομά του καὶ τὰ
κυριότερα χαρακτηριστικὰ του.

Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος στὴ δου-
λειά του, ὥστε δὲν εἶδε τρεῖς ἀνθρώ-
πους ποὺ εἶχαν σταθεῖ ἀπὸ πίσω του
καὶ τὸν κοίταζαν μὲ μεγάλη ἐκπληξη.

Ἦταν ὁ κ. Ἐνὼ, ξάδελφος τοῦ κ. Ρε-
ωμύρ, κι' ὁ γιός του Κάρλος, δώδεκα
χρόνων, ποὺ ἔμελλε νὰ γίνεῖ ἀργότερα
πρόεδρος δικαστηρίου καὶ ποιητὴς ἐν-
δοξος. Τὸ τρίτο πρόσωπο ἦταν ὁ διά-
σημος γεωμέτρης καὶ μαθηματικὸς Βα-
ρινιόν, καθηγητὴς στὸ Γαλλικὸ Κολλέγιο.

Κι' οἱ τρεῖς παραθερίσαν στὴ Ροσ-
σέλ κι' εἶχαν ἔρθει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν
κ. Ρεωμύρ.

— Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, μικρὲ μου Ρε-
νέ; ρώτησε ἄξαφνα ὁ κ. Ἐνὼ.
Τὸ παιδί πετάχτηκε ξαφνισμένο καὶ
χαίρετῃς τοὺς ξένους.

— Νά, ταχτοποιῶ τὴ συλλογὴ μου.

— Μὰ ἔχεις μάθει Φυσικὴ Ἱστορίαν;
ρώτησε ὁ Βαρινιόν, ποὺ εἶχε διαβάσει
τὶς σημειώσεις τοῦ παιδιοῦ.

— Ἐμαθα τὰ στοιχεῖα ἀπὸ ἓνα βιβλίο
τοῦ μπαμπᾶ, καὶ πολεμῶ νὰ τὰ κατα-
φέρω μ' αὐτά, γιατί ὁ μπαμπᾶς δὲν μ'
ἀφίνει γιὰ τὴν ὥρα νὰ διαβάξω παρὰ
μόνο ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ.

— Καὶ τὰ καταφέρνεις θαυμάσια, μι-
κρὲ μου! εἶπε ὁ Βαρινιόν. Ἡ συλλογὴ
εἶναι πολὺ καλὴ κι' οἱ σημειώσεις ἀλη-
θινὰ σοφές!

Ὁ Ρενὲ κοκκίνησε ἀπὸ συγκίνηση
καὶ χαρὰ κι' ἔδειξε τὰ κουτιά μὲ τὰ ἐν-
τομα, ταχτοποιημένα τὸ καθένα κατὰ τὸ
εἶδος του καὶ τὸ γένος του.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ παιδί
εἶν' ἐξαιρετικὸ! φώναξε ὁ Βαρινιόν Ἀλ-
λὰ τί βλέπω; Δὲν ἀσχολεῖσαι μόνο μὲ τὴ

Φυσικὴ Ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ Γεω-
μετρίαν. Αὐτὰ ἔδω τὰ προβλήματα εἶναι
πολὺ προχωρημένα γιὰ τὴν ἡλικία σου.
Σ' ἀρέσει λοιπὸν κι' ἡ Γεωμετρία, μι-
κρὲ μου φίλε;

— Κάπου-κάπου, μᾶρρέσει νὰ φτιάχνω
σχήματα...

— Μὰ σὺ βρίσκεις καὶ τὶς σχέσεις
καὶ τὶς ἀναλογίες τους. Γιὰ πές μου,
ποῖος σὲ διδάξε γεωμετρίαν;

— Διάβασα ἓνα βιβλίο τοῦ μπαμπᾶ.

— Καὶ προ-
χώρησες μόνος
σου!.. Μὰ αὐ-
τὸ τὸ παιδί εἶν'
ἓνας μικρὸς Πα-
σκάλ, καὶ νὰ
μοῦ τὸ θυμᾶστε!
Λοιπὸν, φίλε
μου, ἂν ἔρθεις
καμμιά φορὰ νὰ
σπουδάσῃς στὸ
Παρίσι, νάρθῃς
νὰ μὲ βρεῖς. Θὰ
κάμω ὅ,τι μπο-
ρέσω γιὰ σένα.

Προχώρησαν ὕστερα πρὸς τὸ σπίτι
τοῦ κ. Ρεωμύρ.

— Πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν ἐξά-
δελφό μου, εἶπε ὁ κ. Ἐνὼ. Θέλω νὰ
τοῦ πῶ γιὰ τὸ γιό του, γιατί εἶμαι βέ-
βαιος πὼς δὲν ξέρει τὴν ἀξιοθαύμαστη
κλίση του στὴ Φυσικὴ. Γιαυτὸ τοῦ πα-
ραγεμίζει τὸ κεφάλι μὲ λατινικὰ καὶ
ἑλληνικὰ.

Ὁ δικαστὴς κ. Ρεωμύρ δέχτηκε μὲ
χαρὰ τὸν ξάδελφό του καὶ τὸν διάσημο
καθηγητὴ Βαρινιόν.

— Θέλουμε νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ τὸ γιό
σου, εἶπε ὁ κ. Ἐνὼ.

— Τὸ Ρενέ;

— Ναι. Τὸν βρήκαμε στὴν ἐξοχή,
ἐκεῖ ποὺ ταχτοποιοῦσε τὴ συλλογὴ του.

Εἶναι ἀξιοθαύμαστη ἐργασία γιὰ ἓνα παι-
δί. Ὁ κ. Βαρινιὸν ἀπόρρησε ποὺ τὴν εἶδε.

— Ἀλήθεια; Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς ἦ-
ταν παιγνίδι παιδιάτικο.

— Ὁ γιός σας, κύριε, εἶπε ὁ καθηγητὴς,
ἀνακάλυψε

μόνος τοῦ
τὴν ταξινό

μησητῶν ἐν-
τόμων κα-

θὼς ὁ Πα-
σκάλ ἀνακά-

λυψε τὴ γε-
ωμετρίαν. Ἡ

κλίση του εἶ-
ναι θαυμα-

στὴ καὶ πρέ-
πει νὰ τὸν βο-

ηθίσετε νὰ
τὴν καλλιερ-

γήσει.

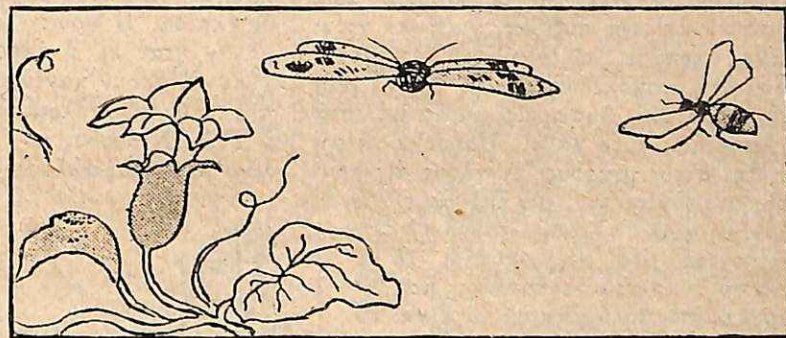
— Τί μοῦ
λέτε, ἀπο-

κρίθηκε ξαφνισμένος ὁ δικαστὴς. Ἐγὼ
δὲν τοῦ δίδασκα παρὰ μόνο λατινικὰ κι'
ἑλληνικὰ καὶ σκόπευα νὰ συμπληρώσω
πρῶτα τὴν κλασσικὴ του μόρφωση κι'
ὕστερα νὰ τὸν ἀφίσω ν' ἀσχοληθῇ μὲ
τὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες.

— Ὅχι, ὅχι! εἶπε ὁ καθηγητὴς. Νὰ
σπουδάσῃ ἀπὸ τώρα Φυσικὴ!

— Θὰ τὸ σκεφθῶ! εἶπε ὁ πατέρας.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπῆκε μέσα ὁ Ρενὲ
ποὺ γύριζε μὲ τὰ κουτιά ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

— Παιδί μου, εἶπε ὁ κ. Ρεωμύρ, οἱ
κύριοι ἀπὸ δῶ μοῦ παινεύουν τὴ συλλο-
γὴ σου καὶ θάμουν περίεργος νὰ τὴν ἐ-
ξετάσω κι' ἐγὼ μὲ προσοχή. Φέρ' τη δῶ
νὰ τὴν ἰδοῦμε.

Τὸ παιδί ἀπλωσε πάνω στὸ τραπέζι τὰ
κουτιά, ὅπου εἶχε καρφώσει τὰ ἐντομα
ταξινομημένα ἐπιστημονικὰ, μὲ μιὰ μι-
κρὴ σημείωση πλάι στὸ καθένα.

Ὁ πατέρας του ἦταν σοφὸς νομικὸς
καὶ φιλόλογος, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε
καὶ πολὺ ἀπὸ Φυσικὴ, εἶχε ὅμως ἀρκε-
τὲς γνώσεις γιὰ νὰ καταλάβῃ πόσο σπου-
δαία ἦταν ἡ ἐργασία αὐτὴ γιὰ ἓνα παι-
δί δώδεκα χρόνων. Κοκκίνησε ἀπὸ τὴ
χαρὰ του, ἀγκάλιασε τὸ παιδί του μὲ
στοργὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὸ μοῦ παιδί, ἀπὸ δῶ καὶ στὸ
ἐξῆς εἰς ἐλευθέρου νὰ σχολήσῃ μὲ τὴν
ἐπιστῆμην ποὺ σοῦ ἀρέσει. Ἐγὼ δὲν
μπορῶ νὰ σὲ διδάσκω γιατί δὲν τὰ ξέρω.
Γι' αὐτὸ θὰ μπεῖς, ὅταν τελειώσουν οἱ
διακοπές, στὸ κολλέγιο τοῦ Ποατιέ.
Στὸ μεταξύ, σοῦ δίνω ἄδεια νὰ ξεκου-
ράστεις καὶ νὰ παίξῃς μὲ τὸν ξάδελφό
σου τὸν Κάρλο, ὅπως σᾶρέσει καλύτερα.

('Ακολουθεῖ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΡΗΤΑ

86.

Μιὰ σπίδα ἀνάβει στὴ στιγμὴ
Φωτιά ποὺ καίει δάση,
Κι' ἓνα μικρόβιο τὸ κορμὶ
Τὸ κάνει νὰ χτυπιᾷ.
Ἔτσι καὶ πρᾶγματα μικρὰ
Τρᾶνὰ κατὰ μᾶς φέρουν,
Καὶ δάκρυα ὕστερα πικρὰ
Γιὰ τὶς χαρὲς ποὺ παίρνουν.

CHEF

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ριψοκινδυνεύοντας νὰ πέση μέσα σὲ καμμιὰ ἀγνωστη χαράδρα, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι, ὁ Ἀμερικανὸς ἀποφάσισε νὰ λοξοδρομήσῃ γιὰ νὰ φθάσῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρὶν γρήγορα στὴ βάση του. Προσανατολιζόμενος μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀστρῶν καὶ τῆς πυξίδας, γιὰ τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσει τὰ ἴχνη τοῦ ἐλκθηροῦ. Καὶ δὲν δυσκολεύθηκε λίγο γιὰ νὰ βρῇ τὸ δρόμο του. Δυὶ-τρεῖς φορές μάλιστα νόμισε πὼς εἶχε χαθεῖ. Πρόσεχε νὰ μὴ δειξῇ στοὺς μικροὺς Ἀγγλους τίς κρυφές ἀνησυχίες του, μὰ ἐκεῖνοι εἶχαν ἀρχίσει κιόλα ν' ἀνησυχῶν, μὴ διακρίνοντας μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ γιγάντιο ὄγκο τοῦ ἀερόστατου, ποὺ θάπρεπε ἀπὸ πολὺ μακριὰ νὰ εἶναι εὐδιάκριτος.

— Φτάνει νὰ μπόρεσε νὰ βαστάξῃ! εἶπε ἀπὸ μέσα τοῦ ὁ Μπόμπ.

Ὁ κ. Στέφενσον ἦταν πιά βέβαιος γιὰ τὸ ἐναντίο, κι' ἐδῶλε πὼς οἱ φόβοι του εἶχαν βγεῖ ἀληθινοί. Ἀναγνώριζε τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν ἀγκυροβολήσει. Τὸ χιόνι, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἱσοπεδώσει τίς προεξοχές ἢ τίς ἐσοχές τοῦ ἐδάφους, δὲν εἶχε μεταβάλλει ριζικὰ τὴν ὅλη τοποθεσίαν. Κι' ὅταν τὸ ἔλκθηρο σταμάτησε, τὰ δυὸ παιδιά κι' ὁ κυβερνήτης βεβαιώθηκαν, πὼς δὲν εἶχαν ἐπιστρέφει στὴ βάση τους, παρὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰδοῦν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια, πὼς τ' ἀερόπλοιο εἶχε ἐξαφανιστεῖ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Καταστροφή

Πολλές φορές τυχαίνει νὰ ἔχει καὶ νεῖς προῖδει μιὰ συμφορὰ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς ἡ στενοχώρια του εἶναι μικρότερη, ὅταν ἡ συμφορὰ αὐτὴ συμβεῖ στ' ἀλήθεια. Ὡστόσο ἀν τὸ χτύπημα γιὰ τὸν κ. Στέφενσον ἦταν τρομερό, γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλον, λιγότερο δυνατόν ἀπ' αὐτόν, θὰ ἦταν κεραυνόβολο.

Τὸ νὰ σπάσῃ τὸ «Λίμπερτυ» τὰ σχοινιά ποὺ τὸ κρατοῦσαν καὶ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν χιονοστρόβιλο, γιὰ τὸν κ. Στέφενσον δὲν σήμαινε μονάχα τὸ πρόωρο τέλος τῆς τολμηρῆς του ἐπιχειρήσεως καὶ τὴ διάψευση ὅλων τῶν ἐλπίδων του γιὰ τὴν ἐναέριο κατάκτηση τοῦ Πόλου.

Γι' αὐτὸν ἦταν ἡ μεγαλύτερη καταστροφή! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἀντελήφθη ὅλο τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ποὺ τοῦ εἶχε τύχει. Μὴ βλέποντας κανένα, ὑπέθεσε πὼς τὸ πλήρωμα τοῦ ἀερόστατου βρισκόταν στίς θέσεις του. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῇ κάθε

ἐλπίδα. Ἀλλ' ἡ μιὰ φορὰ δὲν εἶχε σώσει τὴν περίστασιν ὁ Φονδιέλλ, μὲ τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν ἱκανότητά του;

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἦταν ἀλλοίωτικά καὶ σὲ λίγο ὁ κ. Στέφενσον καὶ τὰ παιδιά ἀντελήφθησαν τὴν πραγματικότητα, ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα. Ἡ πρώτη ἀνακάλυψη ποὺ ἔκαναν ἦταν κι' ἡ σπουδαιότερη. Ἐφαχναν νὰ βροῦν κανένα καταφύγιο, γιὰ νὰ περάσουν τὸ ὑπόλοιπο τῆς νύκτας, ὅταν ὁ Τζάκ Ντόνσο, ποὺ εἶχε ξεμακρύνει λίγο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀρχισε νὰ φωνά-

Ἐτοίμασε λίγο τσάι σ' ἓνα καμινέτο... (Σελ. 195, στ. α').

ζῇ δυνατόν ζητώντας βοήθεια. Σὰν ἐφθασαν κοντὰ του, ὁ κ. Στέφενσον κι' ὁ Μπόμπ βρῆκαν τὸ μικρὸ τους φίλο γονατισμένο μπροστὰ στὸ ἄψυχο σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἦταν ξαπλωμένος ἐπάνω στὸ χιόνι. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ὠχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Ἀμερικανὸς κι' ὁ Μπόμπ, ἀναγνώρισαν ἀμέσως ποῖος ἦταν, ὅπως τὸν εἶχε κιόλας ἀναγνωρίσει ὁ Κίντ. Ἦταν ὁ Φονδιέλλ.

Νεκρὸς; λιποθυμισμένος;

Ὅλα ἔδειχναν πὼς ἄλλον τὸ πρῶτο συνέβαινε κι' ὁ Ἀμερικανὸς ξαναβρίσκοντας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, τὸν πιστὸ καὶ θαρραλέο σύντροφό του, κλονίσθηκε, σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει κανεὶς ξαφνικὰ καὶ κατακέφαλα. Ὅχι μόνο φοβόταν πὼς εἶχε φτάσει πολὺ ἄργα καὶ πὼς καμμιὰ βοήθεια καὶ καμμιὰ περιποίησιν δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ξαναφέρουν στὴ ζωὴ τὸ ἄψυχο αὐτὸ σῶμα, ποὺ μά-

ταια προσπαθοῦσε νὰ τὸ ζεστάνῃ ὁ Κίντ, κάνοντάς του δυνατὸς ἐντρίβεας. Ἀλλ' ἀκόμα τί ἐλπίδα μπορούσε νάχη πιά γιὰ τὸ «Λίμπερτυ», μιὰ κι' ἡ θύελλα τὸ εἶχε παρασύρει, χωρὶς νὰ βρισκεται ἐπάνω ὁ πιλότος του;

Ἡ πραγματικότης ξεπερνοῦσε καὶ τίς πρὶν ἀπαισιόδοξες ὑποθέσεις. Τ' ἀερόπλοιο ἦταν τώρα πιά ἓνα ἀκυβέρνητο ναυάγιο. Ποῦ θὰ πῆγαινε νὰ πέσῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιβάτες του; Σὲ ποιά ἀπόρσιτη γωνία τῆς ἀπέραντης πολιτικῆς ἐρήμου; Ἐτσι δὲν εἶχε τελειώσει πρὶν καὶ κάμποσα χρόνια, ἡ ριψοκίνδυνη ἐπιχειρήσιν τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀεροπόρου Ἀντρέ; Ἡ τύχη του γιὰ πολὺν καιρὸ εἶχε μείνει ἀμείβοι, καὶ στὸ τέλος κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἐξαικολοῦθον ἀκόμη νὰ ἐλπίζουν, ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχτοῦν τὴ σκληρὴ ἀλήθεια. Ποτὲ ὅμως δὲν βρήθηκε κανένα ἴχνος, οὔτε τοῦ Ἀντρέ, οὔτε τοῦ ἀερόστατου του.

Ἐχοντας, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, στὸ νοῦ του τὸ φοβερὸ αὐτὸ προηγούμενο, ὁ κ. Στέφενσον ἦταν σκυμμένος ἐπάνω ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ Φονδιέλλ καὶ δοκίμαζε νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ. Ἀλλ' ἄραγε δὲν ἦταν σὰν νὰ ἐπιζητοῦσε τ' ἀδύνατα; Οἱ ἐντρίβεες τοῦ Κίντ, δὲν εἶχαν φέρεῖ κανένα ἀποτέλεσμα· οἱ δικές του, πρὶν συστηματικές, θὰ ἦταν ἄραγε καὶ πρὶν ἀποτελεσματικές; Ὅπως δὴποτε τίς ἔκανε ὅσο μπορούσε καλύτερα καὶ τίς συνόδευε μὲ κινήσεις τῶν χερῶν καὶ τῶν ποδιῶν, ποὺ τουλάχιστον εἶδαν πὼς τὰ μέλη τοῦ πιλότου δὲν εἶχαν ἀκόμη κοκκαλώσει ἀπὸ τὸ κρύο. Ἡ ἔλλειψη αὐτῆς τῆς ἀκαμψίας, ποὺ εἶναι χαρακτηριστικὴ τῶν πτώματων, ἔδινε κουράγιο στὸν Ἀμερικανὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ τίς προσπάθειές του καὶ τὰ παιδιά τὸν βοήθησαν ὅσο μπορούσαν καλύτερα,

ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἓνας ἐλαφρὸς ἀχνὸς θάμπωσε τὸν καθρέφτη, ποὺ ὁ Ἀμερικανὸς ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶχε πλησίαζε στὰ χεῖλιν τοῦ Φονδιέλλ.

— Ἀναπνέει, μπὺς! Κουράγιο, νὰ τὸν σώσουμε!

— Δὲ θὰ μᾶς λείψῃ, κύριε, εἶπε ὁ Τζάκ.

Στὸ τέλος οἱ προσπάθειες καὶ τῶν τριῶν ἀνταμείφθηκαν πληρέστατα. Τὴν πρώτη ἀναπνοὴ διαδέχθηκαν ἄλλες πρὶν εὐδιάκριτες. Ὁ Φονδιέλλ ἀνελάμβανε τίς αἰσθήσεις του, ἀλλὰ πολὺ σιγά. Ἐναγύριζε ἀπὸ πολὺ μακριὰ καὶ θὰ ξανάπεφτε πτώμα, ἀν οἱ σύντροφοί του δὲν συναλλάσσονταν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ τὸν τρίβουν καὶ νὰ τὸν ζεσταίνουν ὅσο μπορούσαν καλύτερα. Ἐνῶς ὁ ἓνας ἦταν ἀπασχολημένος μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία, οἱ ἄλλοι δυὸ ἐγκατέστησαν τὸ ἔλκθηρο σ' ἓνα μικρὸ κοίλωμα τοῦ πάγου, προφυ-

λαγμένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἀπλώσαν τὴν τέτα κι' ἀναψαν τὸ καμινέτο. Ὅταν ἐτοιμάσθηκαν ὅλ' αὐτὰ, ὁ ἄτυχος πιλότος μεταφέρθηκε στὴ ζέστη.

Ἀρχισε τώρα νὰ αναπνέῃ ἐλεύθερα. Ἐνα καὶ τὸ πόντοι ποὺ τοῦ τῶσαν ἀνοίγοντας μὲ τὸ μαχαίρι τὰ σφιγμένα δόντια του, τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς. Τότε ὁ κ. Στέφενσον τὸν τύλιξε μὲ κουβέρτες καὶ τὸν ἄφησε νὰ κοιμηθῇ, γιὰτί γιὰ νὰ μιλήσῃ δὲν εἶχε δύναμιν ἀκόμη.

Ἰσχυροῦντας στὴ συμβουλὴ τοῦ κ. Στέφενσον, τὰ δυὸ παιδιά ξαπλώθηκαν κι' αὐτά. Καὶ θὰ ἔκανε κι' ὁ Ἀμερικανὸς τὸ ἴδιο, ἀν δὲν ἄκουγε ἀπὸ μακριὰ τὸ οὐρλιασμα ἐνὸς λύκου, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ποφάσισῃ νὰ κρατήσῃ τὴν βάρδια ὡς τὸ πρῶτ.

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανένα ἄλλο ἀπρόοπτο. Ὁ Κίντ κι' ὁ Μπόμπ ξύπνησαν. Ἐφαγαν κάτι πρόχειρο κι' ὕστερα ὁ κ. Στέφενσον ἔπεσε κι' αὐτὸς νάναπυθῇ μὲ τὴ σειρά του, ἀφοῦ πρῶτα συμβούλευσε τὰ δυὸ παιδιά νὰ κρατήσουν καλὴ βάρδια ἐξ αἰτίας τῶν ἄγριων θηρίων, καὶ νὰ τὸν ξυπνήσουν μόλις ἐβλεπαν τίποτε ὑποπτό.

Ὁ Φονδιέλλ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι γαρκωμένος καὶ φαινόταν βυθισμένος σ' ἓνα εἶδος ληθάργου. Μὰ αὐτὸς ὁ ὕπνος τοῦ ἔκανε καλὸ καὶ ἡ κατάστασή του δὲν ἔβαζε καὶ σὲ μεγάλη ἀνησυχία τὸν κ. Στέφενσον.

Τὰ γρίμια δὲν ἐτάραξαν τὸν ὕπνο τοῦ Ἀμερικανοῦ. Τὸ μεσημέρι ξύπνησε μόνος του, καὶ σὲ λίγη ὥρα ὁ Φονδιέλλ ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ ξύπνησε κι' αὐτὸς ἐντελῶς. Εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος. Στὴ σωτηρία του ὅμως εἶχε συντελέσει καὶ τὸ χιόνι ποὺ εἶχε πέσει πάνω του, γιὰτί αὐτὸ μονάχα τὸν ἐμπόδισε νὰ ὑποκύψῃ στὸ κρύο προτοῦ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ὁ Κίντ.

Ὁ πιλότος τώρα ἦταν σὲ θέση νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ παντήσῃ στὰ ἐρωτήματα τοῦ κ. Στέφενσον. Naί, τὰ πράγματα εἶχαν γίνῃ ὅπως τὰ εἶχε φοβηθεῖ. Ἡ χιονοθύελλα εἶχε κόψει τὰ σχοινιά τοῦ ἀερόπλοιου καὶ τὸ εἶχε παρασύρει σ' ἀγνωστὴ κατεύθυνση. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ἔκανε λάθος ὁ κ. Στέφενσον, ἦταν ὅταν νόμιζε πὼς τὸ πλήρωμα τοῦ ἀερόπλοιου βρισκόταν πάνω στὸ «Λίμπερτυ» μαζὶ μὲ τὴν μίς Γκράς Κλάριτζ, τὸν κ. Ἀχιλλέα Ἀντρεϊωμένο καὶ τὰ τρία παιδιά. Ὅχι. Τ' ἀερόπλοιο ποὺ εἶχε ἐξαφανισθεῖ τόσο τραγικὰ, δὲν ἔπαιρνε μαζὶ του παρὰ μονάχα τὸν παιδαγωγό, τὴν κυβερνήτη καὶ τοὺς τρεῖς μικροὺς προστατευομένους του.

— Καλέ, ποὺ εἶναι λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι μου; ρώτησε ὁ κ. Στέφενσον.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Φονδιέλλ. Μόλις εἶχαμε τελειώσει τίς ἐπισκευές, ἔταν ἔσπασε ἡ χιονοθύελλα στὴν πα-

ραλία. Ὁ Μέρρυ Μπρόουντζων κι' οἱ ἄλλοι βρισκόνταν κάτω ἀκόμα. Εἶχαν διακρίνει ἀπὸ μακριὰ ἓνα βούδαλο ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτελεῖ ἓνα κοπάδι λύκων. Ἐπειδὴ σκέφθηκαν πὼς θάχταν καιρὸ νὰ κυνηγήσουν λίγο ὡς τὴν ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς σας, μὲ παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψω νὰ πάνε στὸ κυνήγι μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πὼς θὰ ξαναγύριζαν σὲ μιὰ-δυὸ ὥρες τὸ πολὺ. Μὰ δὲν εἶχαν περάσει εἰκοσι λεπτὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχαν φύγει, ὅταν ξέσπασε ἡ θύελλα. Φώναξαν στὸν κ. Ἀντρεϊωμένο νὰ μοῦ πετάξῃ ἓνα παλαμάρι γιὰ νὰ στερεώσω τὴν ἄγκυρα, καὶ πραγματικῶς μοῦ τὸ πέταξε ἀμέσως. Δακίμαζα νὰ τὸ στερεώσω στὴ γῆ ὅταν μᾶς ἐφθασε ὁ ἀνεμοστρόβιλος. Ἐκανε τὸ «Λίμπερτυ» νὰ γείρῃ

Ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος στὴ γέφυρα...

ὡς τὴ γῆ σχεδόν, κι' ὕστερα τὸ σήκωσε μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ τὸ ἓνα σχοινὶ ἔσπασε. Ἡ ἄγκυρα βάσταξε ἀκόμη μερικὰ λεπτά, μὰ ἔσπασε κι' ἐκεῖνη τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ πιάσω τὴν ἀνεμόσκαλα γιὰ νὰ νῆσω ἀπάνω. Κι' ἔτσι βρέθηκα μόνος μου, κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας μέσα στὸ χιόνι.

Ἡ συγκίνηση τοῦ πιλότου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Μὰ κι' ὁ κ. Στέφενσον κι' ὁ Μπόμπ κι' ὁ Τζάκ δὲν ἦταν λιγώτερο συγκινημένοι. Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἀναπαριστοῦσαν στὴν φαντασίαν τοὺς ἐκεῖνη τὴ σκηνή.

Τί φοβερὸ θὰ ἦταν γιὰ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἀερόπλοιου, ὅταν ἔσπασε καὶ τὸ τελευταῖο σχοινὶ καὶ τὸ ἀερόπλοιο παρασύρθηκε ἀπὸ τὸν ἄνεμο χωρὶς τὸν κυβερνήτη του, χωρὶς τὸν πιλότο του, χωρὶς οὐτ' ἓνα ἄνδρα ἀπὸ τὸ πλήρωμά του! Καὶ κάτω, τί φοβερὸς στιγμὴς θὰ εἶχε περάσει ὁ ἄμοιρος Φονδιέλλ!

Ἄν εἶχε κατορθώσει τουλάχιστον νὰ γαντζωθῇ στὴ σκάλα. Ἄν βρισκόταν στὴ θέση του. Θὰ εἶχε παλαίσῃ. Τὸ «Λίμπερτυ», δὲν θὰ εἶχε γίνῃ παιχνιδάκι τοῦ ἀνέμου. Θὰ ὑπῆρχε κάποια πιθανότης σωτηρίας καὶ γιὰ τὸ πηδαλιούχο καὶ γιὰ τοὺς ἐπιβάτες του. Μὰ τὰ πράγματα εἶχαν συμβεῖ ἀλλοιῶτα. Κι' ἡ φοβερὴ αὐτὴ φυγὴ ὑπὸ ποιὲς τραγικὲς συνθήκες ἄραγε θὰ τελείωνε;

— Δὲν ξανάδατε κανένα ἀπ' τοὺς δικούς μας, προτοῦ νὰ πέσετε ἀναίσθητος; ρώτησε ὁ Ἀμερικανός.

— Ὅχι. Φαίνεται πὼς τὸ χιόνι τοὺς ἐπίασε ξαφνικὰ, ὅπως καὶ μένα.

— Μπορεῖ νὰ βρῆκαν κανένα καταφύγιο, εἶπε ὁ Τζάκ.

— Πολὺ φοβάμαι ὅτι ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φονδιέλλ, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Γιατί μόλις εἶδαν τὴν καταιγίδα, θὰ ἔκαναν σὰν καὶ σὰς καὶ θὰ τὸ ἔβαλαν στὴν τρεχάλα, γιὰ νὰ γυρίσουν ὅσο τὸ δυνατόν πρὶν γρήγορα στὴ βάση τους.

— Μὰ εἰμὲς εἶχαμε τὸ ἔλκθηρο.

— Μὰ κι' αὐτοὶ δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ πολὺ, παρατήρησε ὁ πιλότος. Καὶ πεζοὶ ἀκόμη θὰ πρόφταναν νὰ γυρίσουν πολὺ πρὶν ἀπὸ σᾶς, ἀν δὲν τοὺς εἶχε συμβεῖ δυστύχημα.

— Κύριε, εἶπε ὁ Κίντ. Πρέπει νὰ ψάξουμε νὰ τοὺς βροῦμε.

— Naί, αὐτὸ εἶναι σωστό, ἄς πάμε ὅλοι, εἶπε ὁ Φονδιέλλ.

— Ἐκτὸς ἀν δὲν αἰσθάνεσθε ἀρκετὲς τίς δυνάμεις σας, Φονδιέλλ.

— Ὅχι δά, εἶμαι πολὺ καλύτερα καὶ θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ ἀν κουνηθῶ λιγάκι. Θὰ σᾶς δείξω τὴ διεύθυνση ποὺ πῆραν φεύγοντας. Νὰ ἀπὸ δὴ πῆγαν, πρὸς τοὺς γαλάζιους ἐκείνους λόφους, ποὺ διακρίνονται ἀπὸ μακριὰ. Οἱ λύκοι ἔρχονταν ἀπ' ἐκεῖ. Κι' ὁ

βούδαλος τὸ ἴδιο. Δυστυχῶς τὸ χιόνι ποὺ ἔπεσε θὰ μᾶς ἐμπόδιζε στὶς ἐρευνές μας. Ὅλα σκεπάστηκαν, ἀκόμη κι' ἡ ἄγκυρα καὶ τὰ σπαρμένα σχοινιά.

Γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ καὶ νὰ μὴν κουράσῃ τὸν πιλότο, ὁ κ. Στέφενσον ἀποφάσισε ν' ἀνεβῇ πάλι ἐπάνω στὸ ἔλκθηρο μαζὶ μὲ τὸν Φονδιέλλ καὶ τὰ παιδιά. Οἱ ἐρευνες κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ἦταν μακρές κι' ἐπίπονες.

Καὶ πραγματικὰ. Μόνο ἀφοῦ διέσχισαν πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις τὴ μεγάλη ἔκταση, ποὺ ἀπλωνόταν ἀνάμεσα στὸ ἀγκυροβόλιό τους καὶ στοὺς πρόποδες τῶν λόφων, κατόρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν ἓνα ἀπὸ τοὺς χαμένους. Ἦταν ὁ Τζῶν, ὁ τηλεγραφητής. Ὅλοτελα θαμμένος μέσ' στὸ χιόνι, ὁ δυστυχισμένος, δὲν θ' ἀνακαλυπτόταν ποτὲ ἀν δὲν τύχαινε τὸ ἔλκθηρο νὰ σκοντάψῃ ἐπάνω στ' ἄψυχο σῶμα του. Τὸν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ δοκίμασαν νὰ τὸν ζωντανέψουν. Χαμένος κόπος! (Ἀκολουθεῖ)

ματα και πακέτα. "Ε, τί γίνεται!... Αυτὸν τὸν καιρὸ ξεσπάθωσαν κι' οἱ ἐξῆς: **Ροδάνθη, Βασίλισσα τοῦ Δάσους, Ἀρης, Μελαγχολική Ὑπαρξίς, Σιμόνη, Κοραῖς, Γ. Χ. Παπακώστας, Εὐδὲνάνκι, Συριανὸς Διάβολος, Ἀρτεμῖς** διὰ Σύλλογον «Ὀλυμπίων Θεῶν», **Ἀνδαιλουσία, Δὸν Ζουάν, Ἀλανιέρα, Μακεδονική Δυναστεία, Ἀργώ, Κούκλα τοῦ Χαδανδρίου**, Ἐνωσις «Ἑλληνοπούλων», **Διλή Ζαχαριάδου, Σύλλογος «Βατράχων», Πρίγκιψ τῆς Ὀμίχλης καὶ Εὐγενία Θεοφανοπούλου.**—Εὐχαριστῶ πολὺ τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ!

Ὁραῖας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: **Γενναία Ἀνδρονίκη, Τσόν-Τσόν, Μοξαμβίκη, Ἐρση Δρόσου, Διάνα, Παῦλος Ντόρης, Ἐμμ. Πλατάνης, Γαλανὸς Οὐρανός, Ναυτικά τοῦ Θεομαίκοῦ, Βασίλειος Μακεδών, Πρίγκιψ τῆς Ὀμίχλης, Ἰσχυρὸς τοῦ Πεπρωμένου, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, Τζίνα, Μισοκού, Μύρο τοῦ Μαγιοῦ, Βάτραχος Νο 5 καὶ Κυρὰ Φροσύνη.**—Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες τῶν καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐγκρίσιμα ἢ ἀνανεώσιμα ἰσχύουν ἐξ τῆς 30 Νοεμβρίου 1930 ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α' ἀντικειμένου καὶ ἀπόφασις ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Γαλανὸς Οὐρανός, ἄ. (ΕΕ). Μελαγχολικὸς Καλλιτέχνης, ἄ. (ΑΣ). Γλυκεῖα Πατρίδα, κ. (ΑΚ). Καλλιτέχνης, κ. (...).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Κούκλαν τοῦ Χαλανδρίου** (τὰ ἔλαβα περαστικά!) **Ροδάνθη** (τὰ ἔλαβα καὶ θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους) **Γονδολιέρα** (τὰ ἔλαβα ὅλα, ἐξετέλεσα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, δὲν ἀναφέρω ἐκεῖνο πού μοῦ γράφεις, σὲ συγχωρῶ ὅμως γιὰ τὴν πραγματικὴν ἦταν κατ' ὅσον) **Μελαγχολικὴ Ὑπαρξίς** (ἔλαβα, ἔστειλα, εὐχαριστῶ) **Παῖδι τοῦ Εὐρώτα** (χαίρω πού γίνεις καλὰ εὐχαριστῶ) **Ἑλληνοκὴν Σημάκη** (αὐτὴ, εἰδες, σοὺ ἐνέκρινα εὐχαριστῶ πολὺ πού θὰ ἱδρῶστε καὶ Σύλλογο γιὰ τὴ διάδοσή μου, ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ καὶ ἐξῆς τετράδια) **Ντίμ-Ντίμ** (εὐχαριστῶ πολὺ, ἔστειλα 10 τετράδια) **Συριανὸν Διάβολον** (ὁ δὲν ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ) **Σεφέρι τῆς Ἡπειροῦ** (χαίρω πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ πού δὲν παύεις νὰ φροντίζεις γιὰ μένα) **Ἀνδαιλουσία** (ἔλαβα καὶ τὰ δύο γράμματά σου κι' εὐχαριστήθηκα πολὺ, εἶδες ὅτι ἐνέκρινα καὶ τὸ ψευδώνυμο τῆς νέας μας φίλης, περίεργη, ἀλλ' ἔλαβα, κι' αὐτὴ ἡ περίπτωση τῆς σὺλλογος μάννας πού ἔφαγε ἐν' ἀπὸ τὰ 4 παιδιὰ τῆς!) **Δούλην Δωδεκάνησον** (βεβαίως) τὸ Πένταθλον τοῦ 1930-31 θὰ προκηρυχθῇ τὸ καλοκαίρι) **Ἀνδρομέδαν** (χαίρω πάρα πολὺ! αὐτὸ, εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα, ἔστειλα ὀδηγὸν καὶ φυλλάδια) **Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου** (ναί, ἀργότερα πού

θὰ ἔχῃς περισσότερο καιρὸ στὰ Κρυπτογραφικὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη εἶναι πολὺ εὐνόητα) **Γόρδιον Δεσμὸν** (θὰ τὰ ποῦμε στὸ ἐρχόμενο) **Νικήταν Δέσταν** (μὲ αὐτὸ εἶναι πασίγνωστο) ὅλα τὰ παιδιὰ τὸ ξερῶν ἀπέξω) **Ἡρόδοτον** (ἔλαβα, περίμενε, ὅχι, ὁ Κ. Μ. δὲν εἶναι) **Πολυβώτην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ὁ πόλοιπο δὲν ἔμεινε) **Νεράϊδαν τῆς Σκοτεινῆς, Δυσέρετην Χαράν, Περιπλοκάδα** κτλ. κτλ.

Δακρυσμένην Ματιάν, Χλωμὸν Δουλοδάκι, Νιόβην Ἀδάμαν, Κούλαν Ἀγγελί, Μελαγχολικὸν Καλλιτέχνην, Ἰνδικὸν Κύκνον, (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἀπριλίου θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δικάει μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου.

245. Δεξιόγραφος

Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς
Χασμουρητὸ μὲ πιάνει,
Ἄν ὑποθετικὸς
Σύνδεσμος μόνον κἀνῃ
Μὲ κάτι ἀνθ' ὥραια
Μικροῦλκα, παρέα.

Πάνθειν Ἀβραδάτου

246. Στοιχειοτονόγραφος

Πικρὸς δὲν εἶναι βέβαια...
Μ' ἂν χάσῃ τὸ κεφάλι
Κι' ἀλλάξῃ τονισμό.
Τετράποδο ἀπὸ τὰγρια
Ἀμέσως θὰ προβάλλῃ
Πού κάνει ἀφανισμό.

Ναυτάκι

247. Τονόγραφος

Γαλατεὸ κοινότητα
Τὸν τόνο τοῦ ἀνεβάξει
Καὶ πόλῃ ἀρχαία, περίφημη,
Μὲ τοῦτο παρουσιάζει.

Ξιφιδάκος

248. Ἀναγαμματισμός

Τὴ θυσία πού ζητῶ
Ὁ κωδὴς μπορεῖ νὰ κἀνῃ
Ἄν ἐπίρρημα γνωστὸ
Τὸ ταρᾶξί κι' αὐτὸ φτάνει.
Χρήστος Ι. Σολιώτης

249. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντι ατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκονται: μέγας γάλλος ποιητής, ἄνθρωπος μεγάλου ἀναστήματος, ἄνθρωπος μεγάλης ἡλικίας, ἄνθρωπος εὐγλωττος, μυθολογικὸν ὄν, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, φυσικὸν φαινόμενον, κι' ὅποιος δὲν εἶναι ἰδιὸς μας.

Γαυρινίδα

250. Μαγικὸν Γράμμα Ἐνιαῖον

Τὴ ἀναλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντων τῶν ἀρτῶν, νὰ σχηματισθοῦν δι' ἀναγομματισμοῦ ἄλλαι τρεῖς λέξεις ἀποτελοῦσαι ρητὸν γνωστότατον:

δεργὴ, δόρυ, δόλιος.

Πέτρος Ρισσαί

251-255. Ὁμόηχα

- 1.—Ὅργανον καὶ νόμισμα.
- 2.—Πόλις καὶ δύναμις.
- 3.—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ μικρὸν ἐξόγκωμα εἰς τὸν πόδα.
- 4.—Πόλις καὶ ἀσθένεια.
- 5.—Αἵσθημα καὶ θαλασσινόν.

Ἑγγλεῖτσα

256. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς ἀποτελοῦν ὅρος τῆς Ἑλλάδος:

- 1, Μεταφορικὸν μηχανήμα.
- 2, Ἐκτασις δενδρόφυτος.
- 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 4, Ὅλα μαζί τὰ ἔργα ἐνὸς συγγραφέως.
- 5, Ὁ προλέγον τὰ μέλλοντα.
- 6, Μέγας ἀρχαῖος ποιητής.

Μύρο τοῦ Μαγιοῦ

257. Φωνηεντόλιπον

Ο Χ - Σ Τ
Πειρακτήριον

258. Γρίφος

θε
θε λιπ θε
τοὺς θε λιπ λιπ θε
τοὺς θε λιπ τυχ λιπ θε
θε λιπ θε
θε
Τώνης Ἑρμοπελίτης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

259. Charade

Je suis un grand animal
Et je peux nourrir beaucoup;
Mais si on me coupe la tête
Je ne nourris qu'un au lieu de [tout].

Γεώργιος Ἀβέρωφ

260. Inscription

T I S E S E V S I N
E N T T T T A E T A
* A V U O I N D E V

Μοκοκό

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 3

26. Ἀροάνια (ἄρω, ἀνία.)—27. Φαγητόν (φᾶ, γῆ, τόν.)—28. Μῦς—29. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα.
- 30.

Μ

ΕΑΝ

ΣΥΡΟΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΓΡΗΤΟΡΙΟΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

31. Ὑστερὴν μου γνώσῃ, νὰ σὲ εἶχα πρῶτα. (Κατὰ στήλας δεξιόθεν, ἐκ τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω ἐναλλάξ.)—32-36. Διὰ τοῦ Ι: **σιτίσις, τίγρις, τρεῖς, Ἰαίς, ἱκτίς.**
37. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ (Πανσενίας, Κροῖσος, Ἀπὸλλων, Ρουμανία, Κρήτη, Μοσάμ, Βουδαπέστη, Πεντάτευχος, Κανδαυλῆς.)—38. Ἡεῖς ἀφῆξαι οὐ θνήσκεις ἐν πολέμῳ.—39. Βαρενὶ δωδεκάσχηρον, κἀδε σφήνα κι' ὄνομα. (Ὁ χρόνος κι' οἱ μῆνες).—βαγ ἐν τ, δώδεκα ε, φῖνο, κᾶ, θ' ἐς φῖ, νᾶ, κῖων ὄμμα.)—40. Pain, ain, pan, pin.—41. Les bons comptes font les bons amis.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΕΙΣ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμητικὴν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 κεφαλαία ὁρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁ μὴ συνδρομητὰς πληρώνουν τὰ 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἀ'—447/

Διαπλάσπουλα ες, εσθιατόπουλα περιμένω τὴν υποστήριξίν σου (Ἀ'—384) Διαγωνισμὸν μου.

ΣΕΜΙΖΕΤΑ

Ὑποψηφία Δημοψηφισμοῦ

Ἀ'—448/

Ψηφίσατε Διαπλάσπουλα-ες, τὰ ἑα φευδώνυμα: ΣΕΜΙΖΕΤΑ, ΝΟΙΑΣΟΣ.

Βοναπάρτ

Ἀ'—449/

Ἀλληλογράφω, ἀνταλλάσσω Μ. Μου με δλους-ες. Ἀναστάσιον Γκιανό ΓΑΛΑΝΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ, Σιδιηρόλαστρον Μ. δονίας.

Ἀ'—450/

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπλάσπον χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀλληλογράφω, ανταλλάσσω τετραδάκια. Δίς μου: Ἰνιον Μπαμπολάκη, Χανιά, διὰ: Ἰνδικὸν Κύκνον.

Ἀ'—451/

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΤΕΙΑ

Ἀ'—452/

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Ὅποιος μὲν ἰσχυρὰ καλύπτει θὰ λάβῃ τὸ πρῶτον βραβεῖο. Συμμετοχὴ δεκάλεπτος. Ἐρωτηματικὸν, εἰσὶν ὅμοιοι: Δίς: Ἀγγέλιον Ρούσσον, Σταδίου Ἀθῆνας, διὰ:

Στραβοκάννα, Καμπέου

Ἀ'—453/

Ψηφίσατε ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΑ. Παιδιά, κορίτσια, μὴ μὴ πύδων, Μεγάλη Ἰδέα, Δεσφασί Ἑλληνοπούλο.

Ἀ'—454/

«ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ»

ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

ΓΑΡΖΑΝ

ΜΕ 150 ΨΗΦΟΥΣ

Στραβοκάννα, Καμπέου, τί ταῦτα ψευδώνυμα γι' αὐτὲς ΠΟΥ ΤΑΧΟ

ΡΑΔ/ΜΑ. Ἀγγελλεῖται ἐκ Γαλα

νήσων ὅτι ἐπέπεσε ΦΥΛΛΟΘΗΡΑ

ματὰ: Λουλουδένια Βασίλισσα—Σ

τεροπούλου. Ἐντελεβᾶ, Ἀγρι

λουδο—ἀδελφὸς Ἀσκαρη. Ἰας

γελή. Γαρδένια—Καλὸν.

«Λουλουδία», ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!

ἡ γῆ ἢ Νάκη, μὴ βάλτε τὴν Ἑλλ

σίλισσα, γιὰ τὴ ΣΥΜΦΟΡΑ ΣΑΣ!

Ἀποτελέσματα τοῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣ

ΜΑΣ: 1ον Βραβεῖον: Βίκτω Φ

2ον Μοσχάνθη, 3ον Μαγεμένο Β

λοπούλο.

Τμήμα ἀντιπροσωπεῖων: Σ

ΒΑΤΡΑΧΟΝ Νο 13, Ζακύνθου: ΒΑΤ

Νο 19.

Μέλη: Βάτραχοι: Νο 10, 11, 12, 20

καὶ μὴ ἀρροπορεῖτε,

μέλη στὸ Σύλλογο ὅλοι σας

τρέξετε τὰ ἔγγραφέτε.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Στους 70 πρώτους

θὰ γίνον ΒΑΤΡΑΧΟΙ θὰ δώσωμε ἑμ

καὶ πρῶτοπα ὄΡΑ. Ἐμπρὸς λοιπὸν

ΒΑΤΡΑΧΟΙ, 34 ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ, ΑΘΗΝΑΙ

Ἀ'—455/

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπλάσπον

τὸν χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀλληλογράφω,

ταλλάσσω Μ. Μουσικά. Στείλατε: Δ

Μαρίκην Μανουράκη, Χανιά Κρήτης,

Ματωμένο Κύκνον.

Ἀ'—456/

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπλάσπον

τὸν χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀλληλογράφω,

καὶ ἀλληλογράφω. Δίς: Κανίπολις, Μ

ὁδὸς Ταρὰ μπαζὶ, ὁρ. 87, διὰ:

Παγκόσμιον Περιηγητὴν

Ἀ'—457/

Κορίτσια, Ἀγρία, ψηφίστε τὸ

Κ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ, πὸς κάθε παρ

γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἁμῶ

πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τοπι

νη ταβία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς ὁποῖσας σ

νεται τὸ φύλλο καθε ἐβδομάδα.